

Nr 50.

Ankom till riksdagens kansli den 3 maj 1918 kl. 4 e. m.

Utlåtande, angående vissa ändringar i reglementet för riksgäldskontoret.

1:o.

I en till bankoutskottet avlåten, den 14 sistlidna februari dagtecknad framställning hava fullmäktige i riksgäldskontoret anfört följande:

»Genom beslut av 1915 års riksdag erhöll § 17 i riksgäldskontorets reglemente följande lydelse: *Ang. ändrad lydelse av § 17.*

»1. Riksgäldskontorets kontanta tillgångar skola, såvitt och så länge de icke behöva användas för samma verk åliggande utbetalningar, insättas i riksbanken eller placeras i lätt förytterliga *utländska* valutor; dock gäller i fråga om placeringen av riksgäldskontorets kassareserver vad här nedan stadgas. *Fullmäktige.*

2. Av de medel, 30,000,000 kronor, som av fullmäktige i riksgäldskontoret enligt bemyndigande av riksdagen anskaffats för beredande av kassareserver åt riksgäldskontoret, böra minst 15,000,000 kronor vara placerade i guld och återstoden i regel hållas placerad i lätt förytterliga *utländska* valutor.»

Enligt lydelsen av ifrågavarande § före år 1915 hade fullmäktige sig medgiven större frihet i avseende å placeringen av riksgäldskontorets medel, särskilt i vad anginge riksgäldskontorets kontanta tillgångar. I detta avseende var föreskrivet, att dessa skulle insättas i riksbanken eller hållas allmänna rörelsen tillhanda och göras räntebärande, på sätt fullmäktige ansåge innefatta full säkerhet. Beträffande riksgäldskontorets kassareserver var föreskrivet, att de i regel borde hållas inestående hos utländska banker och bankirhus eller vara placerade i främmande staters skuldförbindelser.

Genom ifrågavarande år 1915 företagna reglementsändring, vilken tillkom på grund av ett uttalande av 1914 års statsrevisorer, stadfästes dock endast en inom

riksgäldskontoret sedan längre tid tillbaka tillämpad praxis. Från och med år 1905 hade nämligen fullmäktige, ehuru reglementet medgav dem rätt att driva utlåningsrörelse inom landet och att använda riksgäldskontorets medel till inköp av inländska värdepapper, uteslutande placerat kontorets tillgängliga medel i utländska säkerheter eller ock haft dem innestående på räkning i riksbanken. En sådan placering av riksgäldskontorets medel är ock enligt fullmäktiges mening under normala förhållanden den naturligaste och lämpligaste. De förhållanden, som skapats av det pågående världskriget, hava emellertid härutinnan medfört en förändring. En placering i utländska valutor kan för närvarande icke anses erbjuda den säkerhet och likviditet, som därmed avsetts.

Ehuru frågan om placering av riksgäldskontorets medel för närvarande knappast kan anses aktuell, i det att för den närmare framtiden icke lärers ifrågakomma vare sig att placera ytterligare medel i utländska valutor eller, med hänsyn till rådande kursförhållanden, att avyttra de utländska valutor, riksgäldskontoret nu innehar, anse dock fullmäktige, på grund av vad ovan anförts, önskvärt, att redan nu en jämkning vidtages i de år 1915 meddelade bestämmelserna; och synes denna böra avse att återinföra en större frihet för fullmäktige vid placering av såväl riksgäldskontorets medel i allmänhet som dess kassareserver. Givet är, att placeringen vid varje särskilt tillfälle bör ske i samförstånd med riksbanken. För vinnande av ovan angivna syfte erfordras enligt fullmäktiges mening endast den ändring av reglementets § 17, att ordet »utländska» i paragrafens såväl första som andra stycke utgår. Ifrågavarande paragraf skulle då erhålla följande lydelse:

»1. Riksgäldskontorets kontanta tillgångar skola, såvitt och så länge de icke behöva användas för samma verk åliggande utbetalningar, insättas i riksbanken eller placeras i lätt förytterliga valutor; dock gäller i fråga om placeringen av riksgäldskontorets kassareserver vad här nedan stadgas.

2. Av de medel, 30,000,000 kronor, som av fullmäktige i riksgäldskontoret enligt bemyndigande av riksdagen anskaffats för beredande av kassareserver åt riksgäldskontoret, böra minst 15,000,000 kronor vara placerade i guld och återstoden i regel placerad i lätt förytterliga valutor.»

På grund härav hava fullmäktige hemställt, att utskottet ville hos riksdagen göra framställning om en dylik omformulering av § 17 i reglementet.

Vid behandlingen inom utskottet av denna fullmäktiges framställning ifrågasattes emellertid, huruvida icke i samband med nämnda omformulering även borde vidtagas den förändring beträffande mom. 2, att bestämmelsen att minst 15 miljoner kronor skola vara placerade i guld skulle utgå och att det således skulle överlämnas åt fullmäktige att avgöra, i vad mån ifrågavarande kassareserver borde vara placerade i guld.

Med anledning härav anhöll utskottet, att fullmäktige ville avgiva och till utskottet inkomma med yttrande över den inom utskottet sålunda ifrågasatta förändringen av ovanberörda moment.

I skrivelse den 7 mars 1918 hava i anledning härav fullmäktige an-
fört följande:

»Fullmäktige anse sig till en början böra lämna nedanstående redogörelse för *Fullmäktige.*
tillkomsten av den nuvarande lydelsen av nämnda reglements föreskrift.

Sedan 1904 års riksdag bemyndigat fullmäktige i riksgäldskontoret att, för be-
redande åt riksgäldskontoret av tillräckliga kassareserver i utlandet, genom försäljning
av statsobligationer till erforderligt belopp upplåna intill 15 miljoner kronor, föreskrev
riksdagen i det samma år utfärdade reglementet för riksgäldskontoret, att de medel,
som för berörda ändamål blifvit anskaffade, i regel borde hållas inestående hos ut-
ländska banker och bankirhus eller vara placerade i främmande stater:s skuldför-
bindelser.

I sin år 1914 avgivna berättelse angående granskning av riksgäldskontorets sty-
relse och förvaltning uttalade riksdagens revisorer i fråga om placeringen av riksgälds-
kontorets kontanta medel och höjning av riksgäldskontorets kassareserver m. m. —
efter att hava erinrat om nyssberörda reglementsbestämmelser — att dessa visserligen
under normala förhållanden kunde anses tillfredsställande men däremot icke under
en situation sådan som den dåvarande. Utbetalningen av tillgodohavanden hos ut-
ländska banker och bankirer kunde förhindras genom påbjudande av ett moratorium,
och vidare saknades ej exempel på, att även större bankinstitut i utlandet kommit i
ekonomiska svårigheter. Vad åter anginge placeringen i utländska statspapper, kunde
det vid kritiska tillfällen vara ytterst svårt för att ej säga omöjligt att realisera dem,
varjämte dylika papper alltid vore underkastade kursväxlingar. Däremot bibehölle
guldet, vilket i alla stater med väl ordnat myntväsen bildade underlag för sedel-
utgivningsrätt, under alla omständigheter sitt värde. Visserligen medförde placeringen
i guldvaluta en ränteförlust, men denna måste anses som en skälig premie för den
ökade trygghet, som innehavet av guld beredde. Dessa synpunkter hade, särskilt
sedda mot bakgrunden av den pågående världskrisen, synts revisorerna vara av sådan
vikt och betydelse, att revisorerna ej tvekade att föreslå, att hela beloppet av riks-
gäldskontorets kassareserver placerades i guld.

I yttrande, som den 14 januari 1915 avgavs av fullmäktige i riksgäldskontoret
över revisorernas ovanberörda framställning, förklarade fullmäktige sig principiellt icke
hava något att erinra mot vad revisorerna anfört rörande placeringen av riksgälds-
kontorets kassareserver men funno med hänsyn till de båda i regeringsformen om-
förmälda kreditivens väsentligt olika karaktär det icke innebära någon oegentlighet,
att desamma motsvarande kassareserver i allmänhet placerades på olika sätt. Vid
sådant förhållande och då det näppeligen vore att förvänta, att riksgäldskontoret
skulle bliva i tillfälle att, innan frågan ånyo ett kommande år kunde bliva föremål
för riksdagens prövning, uppköpa så mycket guld, som erfordrades för uppnående av
en guldbehållning, motsvarande båda kreditivens belopp, uttalade sig fullmäktige för,
att stadgande om placering i guld meddelades endast beträffande 15 miljoner kronor.
Ett uppskov med anskaffande av guld i den föreslagna större omfattningen skulle
enligt fullmäktiges då uttalade mening för övrigt medföra den fördelen, att under
den pågående krisen ytterligare erfarenhet kunde vinnas i fråga om gagnet och be-
tydelsen av hållandet av stora guldassar.

Fullmäktige i riksbanken yttrade i den 16 februari 1915 avgivet utlåtande, att enligt fullmäktiges mening den bästa placeringen av ifrågavarande medel bleve den, som erbjöde största trygghet för att medlen snabbt och utan svårigheter skulle kunna förvandlas i riksbankens sedlar, vilket mål utan tvivel vunnest bäst, om medlen vore placerade i guld. Då de kreditiven motsvarande kassareserverna kunde antagas bli använda till likvider såväl inom landet som i utlandet, funne riksbanksfullmäktige sig emellertid böra förorda den av riksgäldsfullmäktige föreslagna modifikationen i statsrevisorernas förslag, enligt vilken endast hälften av kassareserverna borde vara placerade i guld.

I sitt utlåtande nr 19 vid 1915 års riksdag uttalade bankoutskottet, att utskottet i likhet med fullmäktige i riksgäldskontoret funnit det av revisorerna framställda förslaget, att riksgäldskontorets kassareserver skulle, så snart sådant lämpligen kunde ske, placeras i guld, vara principiellt riktigt. Betydelsen av att riksgäldskontoret innehade en stark guldreserv låge förnämligast däri, att riksgäldskontoret med tillhjälp av densamma kunde snabbt och utan hinder för den allmänna rörelsen fullgöra vissa likvider, som det enligt reglementet ålåg riksgäldskontoret att verkställa och vilkas belopp ej kunde på förhand beräknas. Detta gällde i främsta rummet de utbetalningar, som anvisades å de båda kreditiven. Men riksgäldskontoret hade därjämte skyldighet att, utan begränsning till visst belopp, bereda tillgång till kassaförstärkning åt statsverket. — För likvider i utlandet kunde staten under vissa förhållanden tvingas att exportera guld. Skulle detta tagas ur riksbankens guldförråd, kunde den därigenom uppkomna minskningen av riksbankens guldkassa verka ytterligare oroande på ett redan kanske nervöst affärsliv. Betydelsen av en guldreserv, oberoende av riksbankens guldkassa, såsom ett led i vår finansiella beredskap vore under sådana förhållanden påtaglig. Ehuru utskottet sålunda i princip anslöte sig till revisorernas förslag, att riksgäldskontorets kassareserver i sin helhet borde placeras i guld, hade utskottet dock ej ansett lämpligt, att en ovillkorlig föreskrift därom då meddelades, utan syntes det utskottet vara tillfyllest att bestämma ett visst minimum för guldsankaffningen, 15 miljoner kronor, med rätt för fullmäktige att, då gynnsamt tillfälle till ytterligare guldförvärv yppade sig, överskrida detta minimum.

Sedan bankoutskottet i enlighet därmed föreslagit den nuvarande lydelsen av reglementets § 17, biföll riksdagen detta utskottets förslag.

Inom bankoutskottet har nu ifrågasatts, huruvida icke i sammanhang med viss annan av fullmäktige föreslagen omformulering av § 17 i riksgäldskontorets reglemente även borde vidtagas den förändringen beträffande mom. 2, att bestämmelsen om visst minimibelopp placering i guld skall utgå och således fullständigt överlämnas åt fullmäktige att avgöra, i vad mån ifrågavarande kassareserver böra vara placerade i guld.

Fullmäktige få med anledning därav anföra.

Fullmäktige hava under åren 1913—1915 för riksgäldskontorets räkning inköpt utländskt guldmünt till ett sammanlagt bokfört värde av kr. 10,010,246: 89. Detta guldförråd, som efter sistnämnda år icke undergått någon förändring, innehaves fortfarande av riksgäldskontoret.

Ifrågavarande guldreserv har icke vid något tillfälle kommit till sådan användning, som ifrågasatts i 1915 års bankoutskotts ovan omnämnda utlåtande, d. v. s.

för fullgörande av riksgäldskontoret åliggande likvider inom eller utom landet. Där-
emot hava fullmäktige, såsom framgår av fullmäktiges berättelse till innevarande riks-
dag, i december 1917, efter framställning från riksbanken, till banken försålt
berörda guld till pris, motsvarande bokförda värdet, och med förbindelse för riks-
banken att, så snart lämpligen kunde ske, till riksgäldskontoret återförsälja samma
guld. Så skedde ock den 17 januari detta år.

Ehuru uppfattningen om gagnet och betydelsen av hållande av guldkassor utan
tvivel ej obetydligt förändrats sedan den tid, då fullmäktige avgåvo sitt ovan omför-
mälda yttrande, anse sig fullmäktige dock sakna anledning att frångå sitt då gjorda
principiella uttalande i fråga om placeringen av riksgäldskontorets kassareserver.
Fullmäktige äro sålunda fortfarande av den mening, att det kan vara av vikt för
riksgäldskontoret att innehava en guldreserv. Att föreskrift av riksdagen meddelas i
fråga om det belopp, vartill denna reserv skall uppgå, synes fullmäktige emellertid
föga lämpligt. Fullmäktige hava ej heller under den tid, som förflutit sedan sådan
föreskrift första gången inflöt i riksgäldskontorets reglemente, på grund av rådande
förhållanden ansett sig böra uppbringa riksgäldskontorets guldreserv till mer än två
tredjedelar av det föreskrivna minimibeloppet. Vid sådant förhållande vore det en-
ligt fullmäktiges mening lämpligast, om det överlämnades åt fullmäktige att efter
sig företeende omständigheter bestämma, huru stor del av riksgäldskontorets kassa-
reserver som vid varje tidpunkt skall vara placerad i guld.

På grund av vad sålunda blivit anfört hava fullmäktige icke något att erinra
mot den inom bankoutskottet ifrågasatta omformuleringen av § 17 mom. 2 i det för
riksgäldskontoret gällande reglementet.»

Utskottet kan för sin del icke annat än instämna i fullmäktiges
här ovan återgivna uttalande att, ehuru frågan om placering av riksgälds-
kontorets medel för närvarande knappast kan anses aktuell, i det att för
den närmare framtiden icke lärers ifrågakomma vare sig att placera ytter-
ligare medel i utländska valutor eller, med hänsyn till rådande kursför-
hållanden, att avyttra de utländska valutor, riksgäldskontoret nu innehar,
det är önskvärt, att redan nu en jämkning vidtages i de år 1915 med-
delade bestämmelserna; och torde en sådan jämkning böra avse att återin-
föra en större frihet för fullmäktige vid placering av såväl riksgäldskon-
torets medel i allmänhet som dess kassareserver. Särskilt vill utskottet
understryka, att placeringen vid varje särskilt tillfälle bör ske i samför-
stånd med riksbanken.

Utskottet.

För vinnande av nyss angivna syfte lærer, såsom fullmäktige erinra,
endast den ändring vara erforderlig, att ordet »utländska» i paragrafens
såväl första som andra stycke utgår.

Beträffande härefter frågan om upphävande av den nuvarande bestämmel-
sen rörande visst minimibelopps placering i guld torde det, på sätt också
fullmäktige framhålla, få anses vara av betydelse för riksgäldskontoret att

innehava en guldreserv. Däremot synes det knappast vara lämpligt, att föreskrift lämnas rörande det belopp, vartill denna reserv skall uppgå. Såsom fullmäktige erinra, har icke heller, alltsedan en dylik föreskrift infördes i reglementet, reserven uppbringats till mera än två tredjedelar av minimibeloppet. Under sådana förhållanden anser även utskottet det vara lämpligast, att det överlämnas åt fullmäktige att avgöra, huru stor del av ifrågavarande kassareserver vid varje tidpunkt skola vara placerade i guld.

Åberopande vad sålunda anförts hemställer utskottet,

att riksdagen må besluta, att § 17 i riksgäldskontorets reglemente skall erhålla följande ändrade lydelse:

»1. Riksgäldskontorets kontanta tillgångar skola, såvitt och så länge de icke behöva användas för samma verk åliggande utbetalningar, insättas i riksbanken eller placeras i lätt för ytterliga valutor; dock gäller i fråga om placeringen av riksgäldskontorets kassareserver vad här nedan stadgas.

2. De medel, 30,000,000 kronor, som av fullmäktige i riksgäldskontoret enligt bemyndigande av riksdagen anskaffats för beredande av kassareserver åt riksgäldskontoret, böra vara placerade i guld eller lätt för ytterliga valutor».

2:o.

Ang. ändrad
lydelse av § 32
avd. 2 g).

I en till bankoutskottet ställd, den 14 mars 1918 dagtecknad skrivelse hava fullmäktige i riksgäldskontoret vidare hemställt, att utskottet ville föreslå riksdagen medgiva, att fullmäktige må för varje år såsom begravningshjälp eller understöd för stärbhusen efter avlidna, obemedlade tjänstemän och vaktbetjänte vid riksgäldskontoret och f. d. generalassistentkontoret använda en summa av högst 500 kronor.

Till stöd för berörda hemställan hava fullmäktige anfört följande:

Fullmäktige.

»I § 32 avd. 2 av det för riksgäldskontoret gällande reglementet finnes föreskrivet, att fullmäktige äga att under loppet av varje år såsom begravningshjälp eller understöd för stärbhusen efter avlidna, obemedlade tjänstemän och vaktbetjänte vid riksgäldskontoret och f. d. generalassistentkontoret disponera en summa av högst 225 kronor.

En bestämmelse av liknande innehåll har funnits intagen i för riksgäldskontoret

utfärdade reglementen allt sedan år 1810, då det bestämdes, att fullmäktige skulle äga att till nådegåvor åt stärbhus efter i torftighet avlidne tjänstemän och vaktbetjänte årligen disponera till och med 150 Rdr. Banko. Den för ändamålet anslagna summan har under de gångna 108 åren icke undergått någon förändring.

Det disponibla beloppet, 225 kronor, har av fullmäktige under en följd av år fördelats mellan änkan efter en vaktmästare samt ogifta döttrar till två avlidna husdrängar och en avliden vaktmästare. Sedan bemälda änka 1916 avlidit, har det understödsbelopp, som till henne utgått, tilldelats hennes två ogifta döttrar. Samtliga ifrågakvarande personer, vilka leva i knappa omständigheter, torde alltjämt vara i stort behov av det understöd, de från riksgäldskontoret kunna erhålla. Vid sådant förhållande sakna fullmäktige möjlighet att, därest anledning därtill skulle uppkomma, lämna begravningshjälp eller understöd åt behövande stärbhus efter andra befattningshavare. Enligt fullmäktiges mening föreligga sålunda goda skäl för en förhöjning av det för ifrågakvarande ändamål till fullmäktiges disposition stående beloppet; och synes detsamma lämpligen böra bestämmas till 500 kronor.»

På grund av vad fullmäktige sålunda meddelat rörande de understöd, som utdelats från ifrågakvarande anslag, har utskottet ansett sig böra under hand av fullmäktige begära närmare upplysningar rörande dispositionen av samma anslag; och har utskottet i anledning härav från riksgäldskontoret fått emottaga en så lydande promemoria.

»Nämnda anslag disponerades år 1917 av fullmäktige på det sätt, att följande personer erhöles nedannämnda understödsbelopp:

*PM från
riksgäldskontoret.*

husdrängen C. E. Österbergs ogifta dotter Julia Charlotta Österberg, född år 1847.....	kr.	55:—
vaktmästaren P. Bergs ogifta dotter Ida Berg, född år 1844	»	55:—
husdrängen C. F. Berglunds ogifta dotter Helena Fredrika Elisabet Berglund, född år 1860.....	»	55:—
vaktmästaren A. G. Malmbergs ogifta döttrar Emma Malmberg och Alma Malmberg, födda år 1859 resp. 1863.....	»	60:—
		<hr/>
	Kr.	225:—

Ovan omförmälda understödsbelopp hava uppburits, av Julia Charlotta Österberg från och med år 1899, av Ida Berg från och med 1915, av Helena Fredrika Elisabet Berglund från och med 1910 och av systrarna Emma och Alma Malmberg från och med 1916.

Samtliga understödstagarna åtnjuta därjämte pension från riksgäldskontorets änke- och pupillkassa med följande belopp årligen:

Julia Charlotta Österberg.....	kr.	23:96
Ida Berg.....	»	87:56
Helena Fredrika Elisabet Berglund	»	71:88
Emma och Alma Malmberg tillsammans	»	87:56

Understöd från anslaget i fråga beviljas för varje år särskilt och efter prövning av inkomna ansökningar. För att kunna erhålla understöd erfordras att sökanden på tillförlitligt sätt, vanligen genom intyg av vederbörande pastorsämbete eller roteman, styrker sin medellöshet; härigenom erhåller anslaget karaktären av verkligt understöd, under det att däremot pension utgår oberoende av vederbörandes förmögenhetsförhållanden.

Därest den nu begärda höjningen av anslaget beviljas, hava fullmäktige för avsikt att använda det ökade beloppet såsom begravningshjälp eller understöd vid inträffande dödsfall.

Om det skulle anses önskvärt, att anslagets uppgift att utgöra *tillfälligt* understöd erhåller uttryck i reglementet, kan detta lätt ske genom en obetydlig ändring i den nuvarande formuleringen av ifrågasatt reglementsstadgande; orden »såsom begravningshjälp eller understöd för stärbhusen» torde i sådant fall lämpligen kunna utbytas mot »såsom begravningshjälp eller annat tillfälligt understöd för stärbhusen» etc.»

Utskottet.

Utskottet har för sin del icke något att erinra mot att här ifrågasatt anslag höjes till det av fullmäktige ifrågasatta beloppet 500 kronor. Då emellertid, såsom också ordalydelsen i reglementets bestämmelser giver vid handen, anslaget är avsett att utbetalas såsom begravningshjälp eller understöd till stärbhusen efter avlidna obemedlade tjänstemän och betjante i kontoret, synes det vara nödigt, att den förhöjning, som sålunda ifrågasättes, också användes för därmed avsett ändamål eller för dylika tillfälliga understöd. Utskottet är nämligen av den uppfattningen, att frågor om understöd, vilka, såsom här varit fallet, beviljats årligen och således blivit permanenta, böra i varje särskilt fall underställas riksdagens prövning. Emellertid böra givetvis nuvarande understödstagare få behålla de dem tilldelade beloppen och i den mån genom dessa understödstagares frånfälle understöden upphöra att utgå, torde anslaget i sin helhet kunna tagas i anspråk för sitt egentliga ändamål.

Då det synes nödigt, att anslagets uppgift att utgöra ett tillfälligt understöd erhåller uttryck i reglementet, lära, på sätt från riksgäldskontorets sida blivit ifrågasatt, orden »såsom begravningshjälp eller understöd för stärbhusen» böra utbytas mot »såsom begravningshjälp eller annat tillfälligt understöd för stärbhusen».

Utskottet får alltså hemställa,

att § 32 avd. 2 g) i riksgäldskontorets reglemente skall erhålla följande ändrade lydelse:

g) såsom begravningshjälp eller annat tillfälligt understöd för stärbhusen efter avlidna obemedlade tjän-

stemän och vaktbetjante vid riksgäldskontoret och f. d. generalassistentkontoret äga fullmäktige att under loppet av varje år disponera en summa av högst 500 kronor.

3:o.

Slutligen hava fullmäktige i en den 14 februari 1918 dagtecknad skrivelse anført: *Ang ändrad lydelse av § 32 mom. 4 a).*

»I sin berättelse till innevarande års riksdag meddelade fullmäktige, att fullmäktige, i överensstämmelse med vad i riksbanken sedan flera år tillbaka ägt rum, i november 1917 beslutat att för riksgäldskontorets tjänstepersonal anordna lunchservering inom riksdagshuset. Detta hade möjliggjorts därigenom att riksdagsrestaurangen numera hölles öppen året om. Då emellertid kostnaden för intagande av måltid därstädes för den vida övervägande delen av riksgäldskontorets personal måste anses alltför betungande, hade fullmäktige för anordningens genomförande ansett ett bidrag från riksgäldskontoret erforderligt; och hade detta bestämts att utgå per måltid med 25 öre för tjänstemännen och 40 öre för vaktmästarne. Då restaurangens innehavare beräknade ett pris av 65 öre för varm lagad rätt, kunde alltså sådan erhållas för ett pris av 40, respektive 25 öre, vartill komme särskild betalning för bröd och måltidsdryck.

Kostnaden för riksgäldskontoret hade av fullmäktige beräknats till omkring 200 kronor per månad; och har densamma för december och januari månader uppgått till sammanlagt 411 kronor.

Fullmäktiges ovanberörda beslut hade sin grund däri, att fullmäktige, särskilt med hänsyn till den dagliga tjänstgöringstidens ökning från och med innevarande år, ansett anordningen vara till gagn för arbetet inom riksgäldskontoret.

Ett medgivande för fullmäktige att av riksgäldskontorets medel tillhandahålla bidrag för ändamålet synes emellertid böra intagas i riksgäldskontorets reglemente. Då erforderliga medel böra utgå av förslagsanslaget till kontorsexpenser m. m., torde reglementets § 32 avdelning 4 mom. a) lämpligen böra kompletteras i nu förevarande avseende.»

På grund härav hava fullmäktige hemställt, att utskottet ville föreslå riksdagen besluta, att nämnda moment skall erhålla följande lydelse:

»a) riksgäldskontorets kontorsexpenser, såsom utgifter för städning, anskaffning av inventarier och förbrukningsartiklar, underhåll av inventarier, belysning, bidrag till anordnande av lunchservering för riksgäldskontorets personal m. m.»

Även utskottet anser den ifrågavarande av fullmäktige vidtagna anordningen vara till gagn för arbetet inom riksgäldskontoret särskilt med

Utskottet.

hänsyn till den dagliga tjänstgöringstidens ökning från och med innevarande år. Utskottet har därför icke något att erinra mot att ett bidrag för ändamålet utgår av riksgäldskontorets medel. Emellertid synes, i likhet med vad som nyligen beslutits för riksbankens vidkommande, ett medgivande härom böra intagas i reglementet. Utskottet får alltså tillstyrka bifall till fullmäktiges förslag, allenast med den redaktionella ändring att ordet lunchservering utbytes mot frukostservering.

Åberopande vad sålunda anförts hemställer utskottet,

att riksdagen må besluta, att § 32 mom. 4 a) i riksgäldskontorets reglemente skall erhålla följande förändrade lydelse:

a) riksgäldskontorets kontorsexpenser, såsom utgifter för städning, anskaffning av inventarier och förbrukningsartiklar, underhåll av inventarier, belysning, bidrag till anordnande av frukostservering för riksgäldskontorets personal m. m.

Stockholm den 3 maj 1918.

På bankoutskottets vägnar:

ERNST HEDENSTIERNA.
